NN 117/2017 (29.11.2017.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-130/17-7 od 6. rujna 2017.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2719

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, koje zastupa Irena Brezovački dip. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Virovitice, koju zastupa gradonačelnik Ivica Kirin, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanje potvrde o pravu puta, na sjednici vijeća održanoj 6. rujna 2017.

presudio je

Tužbeni zahtjev se usvaja i sudi:

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/335, urbroj: 376-10-17-8 od 17. svibnja 2017.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika, u postupku pokrenutom na zahtjev zainteresirane osobe, utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama te se utvrđuje visina naknade za pravo puta na tim česticama u iznosu od 712.131,55 kn godišnje i nalaže se tužitelju da utvrđenu godišnju naknadu uplati u roku od 30 dana od zaprimanja tog rješenja te mu se nalaže da tuženiku u roku od 30 dana dostavi dokaz o izvršenoj uplati.

Tužitelj je protiv ovog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga, a prvenstveno ističe da je između zainteresirane osobe i tužitelja sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama klasa: 940-01/09-01/17, urbroj: 2189/01-07/1-09-7 kojim su ugovorne strane dogovorile načine i uvjete korištenja javnih površina temeljem prava služnosti, a u svrhu gradnje, polaganja, održavanja, razvoja i korištenja EKI tužitelja. Ističe da je sukladno odredbi članka 5. stavka 3. tog Ugovora zainteresirana osoba tužitelju 3. veljače 2017. ispostavila račun na ime naknade za služnost puta za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2017. koji račun je tužitelj uredno podmirio. Uz tužbu dostavlja preslike navedenog ugovora, ispostavljenog računa broj 17/01 i potvrde o izvršenom plaćanju. Ostali tužbeni navodi nisu od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora zbog čega se posebno ne navode. Tužitelj predlaže da Sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) da dostave odgovor, odnosno očitovanje na navode tužbe.

Tuženik se u odgovoru na tužbu detaljno očitovao na sve navode tužbe, a u odnosu na prigovore koji se odnose na postojanje ugovora o služnosti ističe kako tužitelj u tijeku cijelog postupka niti jednom nije prigovorio postojanju važećeg ugovora o služnosti s podnositeljem zahtjeva. Stoga smatra evidentnom namjeru tužitelja da izbjegava svoje obveze i zadrži stanje kojim na bilo koji način izbjegava plaćanje naknade za korištenje predmetnih nekretnina. Smatra da tužitelj u svom postupanju ide toliko daleko da je čak spreman namjerno prešutjeti ugovorno uređene odnose s podnositeljem zahtjeva te voditi drugi postupak oko iste problematike što prema zaključku tuženika svjedoči o nepostojanju dobre vjere tužitelja koji nastoji uživati pravo na tuđem vlasništvu ne priznajući postojanje ikakvih obveza. Ostali dijelovi odgovora na tužbu ispušteni su jer nisu od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora. Tuženik smatra da je osporeno rješenje zakonito i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.